

Skarga wniesiona dnia 30 lipca 2004 r. przez Komisję Europejską przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-330/04)

(2004/C 262/28)

Dnia 30 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez Chiarę Cattabrigę działającą w charakterze pełnomocnika.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych i wykonawczych, niezbędnych dla zapewnienia zgodności z dyrektywą 2002/33/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 października 2002 r., zmieniającą dyrektywy 90/425/EWG⁽²⁾ i 92/118/EWG⁽³⁾ Rady w odniesieniu do wymagań zdrowotnych wobec produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, a w każdym razie nie podając takich przepisów do wiadomości Komisji Europejskiej, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 1 tej dyrektywy;

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji upłynął dnia 16 maja 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 19.11.2002, str. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29.

⁽³⁾ Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49.

Skarga wniesiona dnia 28 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-332/04)

(2004/C 262/29)

Dnia 28 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Hiszpanii, sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Gregoria Valera Jordana, członka Służby Prawnej i Florence Simonetti, oddelegowanego eksperta krajowego przy tej Służbie, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

a) Stwierdzenie, że:

- nie transponując w pełni art. 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. ze zm., w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 97/11/WE⁽²⁾;
- nie transponując art. 9 ust. 1 dyrektywy 85/337/EWG ze zm.;
- nie spełniając przepisów przejściowych, zawartych w art. 3 dyrektywy 97/11/WE;
- nie transponując poprawnie pkt 10 lit. b) załącznika II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm., w związku z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 oraz
- nie poddając procedurze oceny wpływu na środowisko przedsięwzięcia budowy centrum rozrywki w Paternie (Walencja) i w związku z tym nie stosując przepisów art. 2 ust. 1, art. 3, 4 ust. 2, art. 8 i 9 dyrektywy 85/337/EWG ze zm.

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tych dyrektyw;

b) zasądzenie kosztów od Królestwa Hiszpanii.

Zarzuty i główne argumenty

Hiszpańskie przepisy dostosowujące prawo wewnętrzne do dyrektywy 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 97/11/WE, na które składają się głównie Real Decreto Legislativo 1302/1986, de 28 de junio, de Evaluación de impacto ambiental (dekret królewski z dnia 28 maja 1986 r. w sprawie oceny wpływu na środowisko), zmieniony Ley 6/2001 (ustawą 6/2001) z dnia 8 maja, nie wymaga, aby analiza wpływu na środowisko zawierała ocenę przewidywanych skutków, wynikających z wzajemnego oddziaływania między różnymi elementami środowiskowymi, czego wymaga art. 3 dyrektywy 85/337/EWG ze zm.

Wbrew przepisowi art. 9 ust. 1 dyrektywy 85/337/EWG ze zm., hiszpańskie przepisy nie przewidują obowiązku upublicznienia decyzji administracyjnej o udzieleniu lub odmowie zezwolenia na inwestycję, jak również treści tej decyzji i związanych z nią warunków.

Art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 97/11/WE wskazuje, że przepisy tej dyrektywy stosuje się do nowych przedsięwzięć, dla których wnioski o zezwolenie zostały przedłożone począwszy od dnia 14 marca 1999 r. Hiszpańskie przepisy uchybiły temu przepisowi prawa wspólnotowego, ponieważ nie mają one zastosowania do przedsięwzięć prywatnych, będących w trakcie ubiegania się o zezwolenie administracyjne, ani też do przedsięwzięć publicznych już podanych do publicznej wiadomości lub już zatwierdzonych przed dniem 8 października 2000 r.

Załącznik II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm. wylicza w pkt 10 lit b), pośród przedsięwzięć, które mogą podlegać obowiązkowi oceny, przedsięwzięcia inwestycyjne na obszarach miejskich, włączając budownictwo centrów handlowych i parkingów. Hiszpańskie przepisy ograniczają ten wymóg do przedsięwzięć zlokalizowanych poza obszarami miejskimi. Komisja uważa, że to ograniczenie, które wyłącza w sposób ogólny konieczność uwzględnienia kryteriów lub progów dotyczących rozmiarów i charakteru przedsięwzięć, przekracza granice zakresu swobodnego uznania, którym dysponują Państwa Członkowskie na mocy art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 85/337/EWG ze zm. Ponadto analiza prawodawstwa na szczeblu krajowym i regionalnym w przedmiocie urbanistyki oraz prawodawstwa na szczeblu regionalnym w przedmiocie oceny wpływu na środowisko pozwala stwierdzić, że przedsięwzięcie urbanizacyjnych na terenach miejskich i lub terenach nadających się pod urbanizację nie poddaje się w większości Comunidades Autónomas (regiony autonomiczne) ocenie wpływu na środowisko.

W konsekwencji nieprawidłowego dostosowania prawa wewnętrznego do pkt 10 lit b) Załącznika II do dyrektywy 85/337/EWG ze zm., władze hiszpańskie nie wykonały oceny wpływu na środowisko centrum rozrywki w Paternie (Walencja), uzasadniając to jedynie tym, że jego budowa prowadzona była na obszarze miejskim.

(¹) Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40, hiszpańskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 6 str. 0009

(²) Dyrektywa Rady z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG, Dz.U. L 73, z 14.3.1997, str. 5

Odwołanie wniesione dnia 10 sierpnia 2004 r. przez Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciela i zarządzającego spółką, Jürgen Schmoltda od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoltdt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-342/04 P)

(2004/C 262/30)

Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V (Naczelny Związek Niemieckiego Przemysłu Budowlanego Stowarzyszenie Zarejestrowane), Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG oraz przedstawiciel i zarządzający spółką Jürgen Schmoltdt wnieśli dnia 10 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie T-264/03, Jürgen Schmoltdt, Kaefer Isoliertechnik GmbH & Co. KG i Hauptverband der Deutschen Bauindustrie e.V przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikiem procesowym strony wnoszącej odwołanie jest Prof. H.C. Hans-Peter Schneider, Rominteweg 3, D-30559 Hanower.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania,
- obciążenie kosztami sporu incydentalnego strony, przeciwko której wniesiono zostało odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty:

Wbrew ustaleniom Sądu strona wnosząca odwołanie jest indywidualnie dotknięta skutkami decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym wydanej przez stronę, przeciwko której wniesiono odwołanie.

Wnoszący odwołanie powołują się na osiem zarzutów:

- 1) Zaskarżone postanowienie zostało oparte na błędnym stanie faktycznym: bezspornie nie istnieje żadna opinia grupy ad-hoc Stałego Komitetu z dnia 22 listopada 2002 r. Grupa ad-hoc powołana na 55 posiedzeniu Stałego Komitetu w dniu 10/11 września 2002 r. w ramach postępowania opiniodawczego na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG nigdy nie odbyła posiedzenia i/lub nigdy nie sporządziła rzeczowej opinii;
- 2) Trzeci spośród wnoszących odwołanie nie wniósł skargi „w swoim imieniu”: trzeci spośród wnoszących odwołanie jest bezspornie przedstawicielem i zarządzającym Bundesfachabteilung (Federalny Wydział Branżowy) „Wärme-, Kälte-, Schall- und Brandschutz” („Ochrona przed ciepłem, zimnem, promieniowaniem i pożarem”), pierwszego spośród wnoszących odwołanie, będącego zjednoczeniem przedsiębiorstw używających wyrobów budowlanych, prowadzących działalność w tej branży na terenie Niemiec i jako taki jest jego pracownikiem. Reprezentowanie pierwszego spośród wnoszących odwołanie oraz stowarzyszonych w nim przedsiębiorstw w zakresie stosownych krajowych i międzynarodowych prac normalizacyjnych należy do jego obowiązków służbowych;
- 3) Prawo wspólnotowe przewiduje dla wnoszących odwołanie gwarancje proceduralne. Wyrażone w art. 5 ust. 1 oraz w motywie siódmym preambuły dyrektywy 89/106/EWG gwarancje proceduralne odnoszące się do Stałego Komitetu do spraw Budownictwa muszą odnosić się również do tych osób, które zostały powołane przez Stały Komitet do fachowego uczestnictwa w sporządzaniu opinii wymaganej przez art. 5 ust. 1 w ramach grupy ad-hoc;
- 4) W postępowaniu (wszczętym) na podstawie art. 5 ust. 1 dyrektywy 89/106/EWG trzeci spośród wnoszących odwołanie, pełniąc funkcję członka grupy ad-hoc Stałego Komitetu do Spraw Budownictwa, reprezentował nie tylko pierwszego spośród wnoszących odwołanie, lecz oczywiście również drugiego spośród wnoszących odwołanie, jako przedsiębiorstwo będące członkiem (pierwszego). Drugi spośród wnoszących odwołanie jest bezspornie członkiem Bundesfachabteilung „Wärme-, Kälte-, Schall- und Brandschutz” pierwszego spośród wnoszących odwołanie;
- 5) Drugi spośród wnoszących odwołanie zwrócił uwagę Sądu na naruszenie obowiązujących umów na podstawie czterech przykładowych przypadków;